

Grigori Riionheimo kuollut.

Grigori Riionheimo

Tunnettu Repolasta kotoisin oleva maanviljelijä Grigori Riionheimo (ent. Grigorjev) kuoli viime kuun 27 p:nä tilallaan Puntarkoskella 75 vuoden ikäisenä. Vainaja oli syntynyt Lusman kylässä Repolassa, jossa sai alkuopetuksen venäjänkielisessä kansakoulussa. Jouduttuaan Pietariin ensin juoksupojaksi ja sitten liikeapulaiseksi ja saatuaan liikekokemusta hoitaessaan isänsä kauppaa Repolan kirkolla perusti hän syntymäkunnastaan kotoisin olevan kauppiaan V. A. Ipatoffin kanssa yhteisen liikkeen Joensuuhun, lunastaen vähän myöhemmin liikekumppaninsa osuuden itselleen. Hän harjoitti liikettä ensin Joensuussa ja sitten Nurmeksessa toistakymmentä vuotta. Maailmansodan puhjettua siirtyi Riionheimo syntymäkyläänsä Lusmaan hoitamaan kotitilaansa rakennuttaen sinne kauniin ja ajanmukaisen suomalaismallisen talon. Sitä hän hoiti mallikelpoisella tavalla vuoteen 1921, jolloin siirtyi perheineen pakolaisena Suomeen. Täällä hän on edelleen hoitanut ostamiaan maatiloja, ensin lähellä Viipuria ja sitten Puntarkoskella lähellä Joensuuta.

Repolassa ollessaan häntä käytettiin ahkerasti kunnallisissa ja poliittisissa tehtävissä jo tsaarivallan aikana. Nämä tehtävät ulottuivat kauas oman kunnan ulkopuolelle. Niinpä hän edusti Repolan kuntaa sekä Poventsan piirin semstvokokouksissa että läänin semstvokokouksissa Petroskoilla. Näissä tilaisuuksissa hän ajoi voimakkaasti mm. Karjalan autonomia-asiaa ja onnistuikin saamaan Poventsan semstvokokouksen ottamaan tämän asian ohjelmaansa tarkoituksella saattaa suunnitelma tulevaisuudessa onnelliseen ratkaisuun. Bolshevikien väliintulo keskeytti kuitenkin kaikki tällaiset puuhut. Myöskin hän otti erittäin aktiivisesti osaa kotipitäjänsä asioihin tämän ollessa vv. 1918—1920 Suomen suojeluksen alaisena.

Poliittiselta katsantokannaltaan oli Riionheimo lujalla karjalais-kansallisella kannalla. Tämä kanta hänellä oli jo routavuosina, jolloin hän joutui ankaariin yhteenottoihin venäläisen virkavallan edustajien ja erittäin kiihkomielisten "Karjalan veljes-

Usko.

On usko itsen hengeltä moine hädä,
kui ryndähil on viiman hengitys,
kui sydämel on suonen tykkelys —
ei kos mi eläj liene vajai tädä.

Ken ozahes ei luottai, hengästelle,
sen elos juurda myö on voimatoi,
ylembäks' eläveä ei nosta voi,
hos inehmongi nimel ylvendelleh.

Ga tämän ilman ozal täydyilisgo,
ken avoisilmis arboav aigoadah,
ken kaikil tazahyveä hingoah?
Viks' oigevus teäl meile soadavisgo!

Näind korgiembal sille nosta pidäv,
ken oigielhengeltä vallon andanov,
dai tozi ellon eändä kuundelov,
kel tundo Jumalan se mieles idäv.

Ei hengen pyrgy ennen höröldänne,
kun' ei häi yllä kaikis Korkeimah
da tazattavah kaikkien olendah;
kun' ei häi ynnähyttä ennätänne.

Sid äski uskon täydyv pitkä matka,
kos vallon soabi arbavukselleh
dai oza oigevuol roih vastineh...
täs ielleh enämb' ettšelys' ei jatka.

Peiboi Pedri.

kunnan" lähettämien venäläistyttäjäpappien kanssa. Suomeen siirryttyään on Riionheimo valppaasti seurannut heimonsa kohtaloita ja vaikuttanut vointinsa mukaan asioiden oikeaan suuntaan saattamiseksi.

Riionheimo teki palveluksia Karjalan Sivistysseurallekin mm. lahjoittamalla sen historiaosastolle arvokasta Itä-Karjalan muinaisuutta valaisevaa aineistoa.

Riionheimon maallinen tomu kätettiin heimomaan multiin Joensuun kr. katol. hautuumaalla tämän kuun 6 p:nä. Karjalan ulkomaisen valtuuskunnan puheenjohtaja Pekka Kyöttinen laskiessaan valtuuskunnan seppeleen esitti muistosoanoja Riionheimon painavasta työosuudesta Karjalan asian ajamisessa.